

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou LAWS, s. r. o., Rajská 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Lenčేశ, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Ek 417/2019 a jeho uznesením z 1. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej spoločnosťou LAWS, s. r. o., Rajská 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Róbert Lenčoš, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Ek 417/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 1. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená) v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Ek 417/2019 vymáhala od povinného (Slovenský plynárenský priemysel, a. s.) svoju pohľadávku v sume 350 000 000 českých korún. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 9. mája 2019. Po začatí exekúcie z vlastnej činnosti zistil, že exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu, ktorý v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nebol opatrený doložkou vykonateľnosti, preto exekučné konanie podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) uznesením sp. zn. 11 Ek 417/2019 zo 16. mája 2019 zastavil.

3. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej žiadala, aby okresný súd uznesenie zrušil a zároveň aby v súlade s § 162 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) konanie prerušil a podal návrh na ústavnom súde na začatie konania o vyslovení nesúlady čl. I § 1 a § 2 zákona č. 350/2018 Z. z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. (ďalej len „zákon o ochrane majetku v plynárenstve“) s čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. II zákona o ochrane majetku v plynárenstve s čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy. Uviedla, že zákon o ochrane majetku v plynárenstve bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, a teda nadobudol účinnosť 12. decembra 2018, kým rozsudok odvolacieho súdu, ktorým rozhodol v jej prospech, bol vyhlásený 22. novembra 2018. Z popísaného konania

zákonodarcu podľa sťažovateľky vyplýva, že tento zákon bol prijatý výslovne účelovo v prospech povinného, a to s cieľom zabrániť úspešnému domáhaniu sa pohľadávky sťažovateľkou, ktorá jej bola priznaná všeobecnými súdmi.

4. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky na prerušenie konania, ako i jej sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie zamietol a povinnému proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal.

5. Celá argumentácia sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti (ako aj jadro petitu ústavnej sťažnosti) sa sústreďuje na prvý výrok napadnutého uznesenia, t. j. výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a jeho odôvodnenie. Sťažovateľka absolútne žiadnym spôsobom neargumentuje vo vzťahu k druhému výroku napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd (obsadený sudcom) zamietol sťažnosť proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Podľa jej názoru okresný súd v napadnutom konaní pri rozhodovaní o jej návrhu na prerušenie konania *„vôbec nezobral do úvahy právny stav, ktorý bol spôsobený legislatívnym postupom Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu, ktorým bolo neoprávnene zasiahnuté do výkonu súdnej moci v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, keď Národná rada Slovenskej republiky prijala právny predpis, ktorý retroaktívne postihuje právoplatné rozhodnutie súdu, vyhlásené pred účinnosťou prijatého nesúladného právneho predpisu“*.

6. Sťažovateľka argumentuje, že mohla *„v rámci súdnej ochrany postupovať iba spôsobom podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP teda spôsobom, ktorý... pri domáhaní sa práv uvedených v čl. 46 ústavy Slovenskej republiky umožňuje čl. 51 a čl. 130 Ústavy Slovenskej republiky“*, preto zastáva názor, že odopretie *„využiť zákonnú možnosť v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu procesných prekážok, ktoré Sťažovateľovi nesprístupňujú realizáciu hmotného práva porušuje právo Sťažovateľa garantované mu v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky“*.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že považuje za formálne správny argument okresného súdu, že *„pokiaľ by aj Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol*

o prípadnej neúčinnosti čl. II zákona č 350/2018 Z. z. nič to nemôže zmeniť na skutočnosť, že exekučnému súdu bol predložený exekučný titul, ktorý ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie nebol opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti“, avšak poukazuje na to, že všeobecný súd by mal mať „záujem na tom aby sa v právnom poriadku neuplatňovali s Ústavou zjavne nesúladne zákony. Ochrana ústavnosti je jeden z najvýznamnejších verejných záujmov v materiálnom právnom štáte a v jeho súlade by Porušovateľ nemal okliešťovať možnosti podať návrh podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP argumentami o obmedzených právomociach všeobecného súdu...“.

8. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Ek/417/2019 porušil základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 11 Ek/417/2019 z 1. augusta 2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie

Okresnému súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 11 Ek/417/2019 sa prikazuje konať podaním návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania vo veci súladu článku I. § 1 a § 2 zákona č. 350/2018 Z. z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku II zákona č. 350/2018 Z. z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

Spoločnosti [REDAKOVANÉ]

priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, tak ako budú vyčíslené, a to v lehote 3 dni od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

16. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať,

resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

17. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

18. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

19. Sťažovateľka zastáva názor, že prijatím novej právnej úpravy jej zákonodarca odoprel možnosť domôcť sa účinnej právnej ochrany, keďže priznal podanému dovolaniu protistrany retroaktívny a suspenzívny účinok napriek tomu, že procesné právo historicky

priznáva suspenzívny účinok len riadnym opravným prostriedkom a v prípade mimoriadnych opravných prostriedkov v štandardných právnych predpisoch umožňuje len samotnému orgánu, ktorý rozhoduje o tomto mimoriadnom prostriedku, odložiť vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia. Sťažovateľka uvádza, že v danom štádiu konania bolo jedinou reálnou možnosťou ako sa domôcť ochrany svojho základného práva podľa čl. 46 ústavy požiadať okresný súd o postup podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka namieta, že okresný súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že zamietol jej procesný návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP a nepodal návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov na ústavnom súde.

21. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky uplatnenou v ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, v ktorej uvádza:

«14. Súdby môžu podať návrh na začatie konania (o súlade právnych predpisov, pozn.) iba v súvislosti s konaním, ktoré sa vedie pred všeobecným súdom... Súd citované zákonné ustanovenie vykladá tak, že posúdenie súladu právneho predpisu alebo jeho časti musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným súdom v tom zmysle, že determinuje právne posúdenie veci...

15. Súd v posudzovanom prípade dospel k záveru, že otázka súladu článku I. § 1 a § 2 a článku II zákona č. 350/2018 Z. z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. ďalej len („zákon č. 350/2018 Z. z.“) s Ústavou Slovenskej republiky nie je vo vzťahu k právnomu posúdeniu zisteného skutkového stavu (ktorý nebol oprávneným v sťažnosti spochybnený) relevantná...

17. Pokiaľ by aj Ústavný súd SR rozhodol o prípadnej neúčinnosti čl. II zákona č. 350/2018 Z. z., nič to nemôže zmeniť na skutočnosti, že exekučnému súdu bol predložený exekučný titul, ktorý ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie nebol opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti. Súd v tejto súvislosti poukazuje skutočnosť, že rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade všeobecne záväzného právneho predpisu alebo jeho časti s Ústavou SR zásadne vedie k strate jeho účinnosti

okamihom jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (§ 125 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR v spojení s čl. 125 ods. 6 Ústavy SR), teda jeho účinky nastávajú „ex nunc“...

18. *Pred rozhodnutím súdu nie je nevyhnutné ani posúdenie otázky ústavnosti článku I, § I a § 2 zákona č. 350/2018 Z. z., podľa ktorého „exekúciu podľa exekučného poriadku nepodliehajú majetkové účasti držiteľa povolenia na dodávku plynu, ktorý je dodávateľom poslednej inštancie a ktorý je právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona podľa exekučného poriadku, ktoré postihujú majetok podľa ý I. súd bezodkladne zastaví.“ Predmetom posúdenia sťažnostného súdu je v danom prípade splnenie zákonných podmienok vedenia exekúcie a nie otázka, či určitý majetok ústavne súladným spôsobom požíva absolútnu objektívnu exekučnú imunitu. Týmito skutočnosťami by sa exekučný súd zaoberal len v prípade, ak by určitý majetok už bol predmetom exekúcie, čo však nie je tento prípad.»*

22. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd sa sťažnosťou sťažovateľky a jej návrhom na prerušenie konania zaoberal, pričom zdôraznil, že predmetom jeho posúdenia v doterajšom priebehu konania bolo splnenie zákonných podmienok vedenia exekúcie. Vo vzťahu k podanému návrhu sťažovateľky na prerušenie konania okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil svoj názor, že v jej právnej veci nejde o prípad, keď je pred rozhodnutím súdu potrebné v súvislosti s posudzovanou právnou vecou iniciovať konanie ústavného súdu o súlade právnych predpisov. Ústavný súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého výsledok konania o súlade právnych predpisov, ktorého iniciovania sa sťažovateľka domáhala, by nebol spôsobilý ovplyvniť rozhodnutie okresného súdu v prejednávanej veci, t. j. jeho názor na otázku splnenia predpokladov exekúcie.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že prerušenie konania a iniciovanie konania o súlade právnych predpisov je výsledkom procesu tvorby vlastného právneho názoru súdu na prejednávajúcu vec a súd k nemu pristúpi, len keď sám dospeje k názoru o potrebe výkladu určitých právnych otázok. Pokiaľ k takému záveru nedospeje, hoci sporovou stranou bol podaný návrh, neodníma prípadným zamietnutím návrhu

na prerušenie konania možnosť sporovej strane konať pred súdom (m. m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 8/2012 z 28. januára 2014).

24. Ústavný súd konštatuje, že k porušeniu základných práv a slobôd nemôže dôjsť postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v posudzovanej veci v prípade okresného súdu, ktorý zákonom zverenú právomoc rozhodnúť o prerušení konania a podať návrh ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov v prípade sťažovateľky uplatnil ústavne konformným spôsobom v súlade s príslušným procesnoprávnym predpisom.

25. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým postupom, ako i uznesením okresného súdu a označeným základným právom podľa ústavy a právom podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta a odôvodňuje (výrok I napadnutého uznesenia), neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Pokiaľ ide o druhý výrok napadnutého uznesenia okresného súdu (zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie), ako už ústavný súd uviedol, sťažovateľka tvrdené porušenie jej základného práva týmto výrokom žiadnym spôsobom neodôvodnila. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok zákonom ustanovených náležitostí.

27. Ako obiter dictum ústavný súd uvádza, že práve postup a právne závery okresného súdu pri zastavení exekúcie neboli správne, keď vyšší súdny úradník nesprávne vyvodil záver o nevykonateľnosti exekučného titulu len preto, že tento nebol opatrený doložkou vykonateľnosti, a nesprávne vyvodil oprávnenie súdu zastaviť exekúciu z dôvodov uvedených v § 61k Exekučného poriadku aj bez návrhu. Vykonateľnosť súdneho

rozhodnutia nastáva ex lege (§ 232 ods. 2 CSP), nie vystavením doložky vykonateľnosti. Pokiaľ k exekučnému titulu nebola pripojená doložka vykonateľnosti, išlo o odstrániteľnú vadu návrhu na vykonanie exekúcie, nie o neprípustnosť exekúcie. Túto vadu sa mal exekučný súd pokúsiť odstrániť pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie výzvou oprávnenému, a v prípade jej neodstránenia oprávneným mal súd návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť (neodstránenie odstrániteľného nedostatku procesnej podmienky – § 161 ods. 3 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku). Uvedenú skutočnosť súd zistil až v neskoršom štádiu konania (po poverení exekútora vykonaním exekúcie). Nešlo však o dôvod pre zastavenie exekúcie podľa § 61k Exekučného poriadku, ale stále o odstrániteľnú vadu návrhu na vykonanie exekúcie. Navyše, z tohto (ani iného) ustanovenia Exekučného poriadku (na rozdiel od § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017) nevyplýva oprávnenie exekučného súdu zastaviť exekúciu z dôvodov tam uvedených aj bez návrhu. Išlo teda o nesprávne rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, ktorého skutkové a právne závery však (ako uvádza okresný súd v bode 21 odôvodnenia napadnutého uznesenia) sťažovateľka sťažnosťou nenapadla.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu